

Amióta Székelyudvarhelyen megépültek az első lakótelepek (a hetvenes-nyolcvanas években épült a Tábor és a Bethlen), a blokklakók igyekeztek kialakítani a betonházak közötti üres területek zöldövezeteit.

Most induló minisorozatunkban az udvarhelyi tömbházak közötti zöldövezetekkel foglalkozunk: fákkal, sövényekkel, virágágyásokkal. Vannak ugyanis szép és jó példák, de sajnos nem követendők is.

Udvarhelyen sok zöldövezet van, de az apró kis dzsungelek miatt, valamint a sok telepített sövény miatt egyszerűen nem látható – mondta portálunknak **Jakab Árpád** kertészmérnök, akivel a tömbház-negyedek zöldövezeteiben néztünk szét.

Modoroskodunk fölöslegesen

Nagyon rossz berögződés az itt lakókban, hogy a zöldövezetek egyfajta szent területnek számítanak – a padokat jellemzően nem a zöldövezetben helyezik el, hanem azokon kívül, a betonra, holott sokkal jobb érzés lenne civilizáltan, normálisan a zöldben tartózkodni.

Egyáltalán nem jelent „huliganizmust” az, ha a zöldövezetben leülünk a fűre, a fa alá és ott játszik a gyerek – Nyugat-Európában sem a csövesek ülnek a parkokban, hanem az ott lakók, gyerekekkel együtt.

Udvarhelyen sajnos valamiért nagyon lezártuk a lakótelepek zöldövezeteit. Úgy néz ki, hogy a sövényezéssel kicsit magukénak érzik az emberek magát a területet. Tény az is, hogy ha nem lenne sövény, akkor a manapság tapasztalható székelyudvarhelyi parkolási szokásokból arra is következtethetnénk, hogy nagyon sokan megengednék maguknak a fűre parkolást. Sőt, megkockáztatom, hogy egyesek sokkal hasznosabbnak tartanák, ha parkolókat alakítanának ki a zöldövezetek egy részéből.

Egy-két jó nyugdíjas kell...

Az sem elhanyagolható, hogy a sűrű sövény miatt nem mindenki megy be a tömbházak melletti kis virágoskertekbe és nem végez pusztítást benne. Innen a sövény védőfal-szerepe – ugyanakkor meg nem lehet látni a virágokat pont a „várfal miatt”.

2014. április 30. szerda, 16:32

2014. április 30. szerda, 16:32

[illegible]